

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 139/2019
30.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог АД ... „ВВ“ из ..., кога заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2117/18 од 14.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2117/18 од 14.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2117/18 од 14.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 410/17 од 25.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 30.11.2017. године, исплати на име трошкова за исхрану у току рада износ од 120.966,78 динара, са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године до исплате као и износ од 21.293,86 динара, на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 30.11.2017. године, исплати на име регреса за коришћење годишњег одмора од 47.981,97 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године до исплате, као и износ од 8.286,16 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 48.420,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке одбијен је предлог туженог за прекид поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2117/18 од 14.09.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разложима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 13.12.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 168.948,75 динар, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић